

I.Sygn. akt VIII Ka 99/13

1.1.WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: ***SSO Przemysław Wasilewski***

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Elżbiety Korwell

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2013 roku

sprawy Ł. W.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 2 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 14 listopada 2012 roku, sygnatura akt XV K 1222/12

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec Ł. W. zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 1 (jeden) roku.

II. W pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) złotych, w tym 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,- złotych (sto złotych) tytułem opłaty za postępowanie przez Sądem II instancji i obciąża kwotą 586,60 (pięćset osiemdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) z tytułu pozostałych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Ł. W. został oskarżony o to, że:

w dniu 24 czerwca 2012 r. o godzinie 20:45 w B. na ulicy (...) kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości, tj. I badanie - 1,30 mg/l, II badanie - 1,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178 a § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z 14 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. XV K 1222/12 na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego Ł. W. warunkowo umorzono na okres próby 1 (jednego) roku.

Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 360,00 zł (trzystu sześćdziesięciu złotych) powiększoną o podatek VAT w wysokości 82,80 zł (osiemdziesięciu dwóch złotych 80/100) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu sądowym.

Zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. apelację od powyższego orzeczenia wniósł prokurator, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego Ł. W..

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił powyższemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na błędnym przyjęciu, iż wina i społeczna szkodliwość czynu jakiego dopuścił się oskarżony nie są znaczne, co stanowiło podstawę do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec Ł. W., podczas gdy ocena zebranych dowodów, zwłaszcza zaś fakt, iż oskarżony swoim zachowaniem naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jaką jest zachowanie trzeźwości, prowadzi do wniosku, że zarówno społeczna szkodliwość czynu jak i stopień zawinienia są znaczne, a tym samym brak jest przesłanek zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego.

Na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja rzecznika oskarżenia okazała się zasadna jedynie w kierunku skutkującym zmianą zaskarżonego orzeczenia i orzeczeniem wobec Ł. W. na podstawie art. 67 § 3 k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 1 roku. Nie sposób zgodzić się w pozostałym zakresie z argumentacją skarżącego, iż Sąd I Instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych poprzez nieprawidłowe przyjęcie, iż wina i społeczna szkodliwość czynu jakiego dopuścił się oskarżony były nieznaczne, co w konsekwencji skutkowało warunkowym umorzeniem postępowania karnego. Tym samym postulowany przez rzecznika oskarżenia wniosek o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania okazał się niezasadny.

Na wstępie należy przede wszystkim stwierdzić, iż Sąd I Instancji w oparciu o właściwie przeanalizowany i oceniony materiał dowodowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, a na ich podstawie wywiódł prawidłowe wnioski, co do sprawstwa i winy oskarżonego Ł. W. w zakresie zarzucanego i przypisanego mu czynu. Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy dokonał właściwej analizy wszystkich ujawnionych w sprawie dowodów, ocenił je zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym. Z uwagi na brak zastrzeżeń apelującego, co do poczynionych ustaleń faktycznych (w zakresie sprawstwa oskarżonego), bardziej szczegółowa analiza wyroku w tym zakresie jest bezcelowa. Tym bardziej, że powyższa część pisemnych motywów orzeczenia została w całości podzielona przez Sąd Odwoławczy.

Przechodząc do analizy zarzutu podnoszonego przez prokuratora należy podkreślić, że nie sposób zgodzić się z argumentacją, iż w sytuacji oskarżonego brak jest przesłanek do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Bardzo trafnie Sąd I Instancji wskazał, że wina i społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego Ł. W. nie były znaczne. Wprawdzie oskarżony pozostawał w znacznym stopniu nietrzeźwości (k. 2), jednakże należy zauważyć, że zdarzenie miało miejsce w godzinach wieczornych (20.45), na ścieżce rowerowej, na której natężenie ruchu było znikome. Co więcej oskarżony jest osobą niekaraną (k. 15), o ustabilizowanej sytuacji życiowej, co pozwala przypuszczać, iż w przyszłości będzie on przestrzegać porządku prawnego. Tym samym zastosowanie w stosunku do oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania jest ze wszech miar słuszne i stanowi dla niego szansę na poprawę własnego zachowania i życia w zgodzie z prawem.

Na pełną aprobatę w ocenie Sądu Okręgowego zasługiwał jedynie ta część apelacji prokuratora, w której sugerował potrzebę zastosowania w stosunku do oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 1 roku. Wprawdzie oskarżony Ł. W. złamał zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym po raz pierwszy, jednakże biorąc pod uwagę stan jego nietrzeźwości (1.30 mg/l) należy uznać, iż prowadzenie przez

niego pojazdu rowerowego zagraża bezpieczeństwu w ruchu lądowym. Oskarżony mimo młodego wieku czterokrotnie przebywał już w izbie wytrzeźwień (k. 14), co ewidentnie wskazuje, iż jest osobą z problemem alkoholowym. Posażony podejmując się jazdy na rowerze, znajdował się w na tyle wysokim stanie nietrzeźwości, że spadł z roweru, po czym kolejny raz na niego wsiadł i podjął próbę kontynuowania jazdy (zeznania funkcjonariuszy K. G. (k. 60-61) i N. K. (k. 61)).

Zgodnie z uregulowaniem zawartym w art. 67 § 3 k.k. umarzając warunkowo postępowanie karne, **sąd może orzec** zakaz prowadzenia pojazdów, wymieniony w art. 39 pkt 3 k.k., do lat 2. **Zakaz taki może być orzeczony, gdy spełnione są warunki materialne przewidziane w art. 42 § 1 k.k., tzn. wobec osoby uczestniczącej w ruchu, której zarzucono popełnienie przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.** Okres, na który orzeka się zakaz, nie może być dłuższy od wyznaczonego okresu próby (zob. uzasadnienie postanowienia z 29 stycznia 2002 r., I KZP 33/2001, OSNKW 2002, z. 3-4, poz. 15). Dodatkową przesłanką orzeczenia zakazu jest zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji, jakie mogłoby wyniknąć w przyszłości z prowadzenia pojazdu przez sprawcę. Nie jest to przesłanka konieczna (na co wskazuje użyty w treści § 1 zwrot "w szczególności"), lecz jedynie wskazanie sądowi, że w takich wypadkach istnieje szczególna potrzeba orzeczenia wszak fakultatywnego co do zasady zakazu. Stopień zagrożenia oceniać należy na podstawie okoliczności danego przypadku, rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa, okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa i jego stopień poczucia odpowiedzialności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1982 r., V KRN 106/82, OSNPG 1982, nr 8, poz. 108).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy należy zaznaczyć, że w ocenie Sądu Okręgowego zachowanie oskarżonego Ł. W. nie tylko spełniło zasadniczą przesłankę z art. 42 § 1 k.k., ale również dodatkową - bowiem stanowiło zagrożenie bezpieczeństwa w komunikacji, co uzasadnia zastosowanie w stosunku do oskarżonego tego środka karnego. Nie sposób zgodzić się z Sądem I Instancji, iż orzeczenie zakazu w sytuacji oskarżonego niczemu racjonalnemu by nie służyło. Należy bowiem zauważyć, że art. 244 k.k. penalizuje nie respektowanie orzeczeń sądowych statuujących określony rodzaj zakazu lub nakazu, co jednocześnie oznacza, że potencjalne zachowanie oskarżonego, który nie zastosowałby się do orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych wypełniłoby znamiona tego przepisu i oznaczałoby hipotetyczne poniesienie przez niego znacznie surowszej odpowiedzialności karnej (kara pozbawienia wolności do 3 lat). Nie ulega zatem wątpliwości, że orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych jest celowe, aby wzbudzić refleksję w oskarżonym co do własnego postępowania w przyszłości i będzie stanowić dla niego dodatkową represję i dolegliwość, która w ocenie Sądu Okręgowego nie przekroczy stopnia jego winy i będzie sprawiedliwą reakcją na złamanie przez oskarżonego norm prawnych. Środek ten ponadto wyeliminuje oskarżonego z grona uczestników ruchu rowerowego na okres jednego roku i zapewni bezpieczeństwo w komunikacji.

Mając na uwadze powyższe, stosownie do treści art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zmienił orzeczenie Sądu I Instancji w ten sposób, że na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec Ł. W. zakaz prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 1 roku, zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymał w mocy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002 r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

O opłatach za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zaś o pozostałych kosztach procesu na mocy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt. 2 k.k.

Koszty procesu w kwocie 586,60 złotych obejmują opłatę z tytułu kosztów poniesionych za uzyskanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k.) oraz z tytułu kosztów doręczeń wezwań i innych pism (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k.). Opłata za kartę karną została ustalona zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. 2003 r., Nr 151, poz. 1468 ze zm.). Opłata za każdą kartę karną wynosi 50 złotych. Jeśli chodzi o wskazane koszty doręczeń, zostały one naliczone w oparciu o § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm.) stosownie do którego ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism wynosi w każdej instancji w postępowaniu sądowym po 20 zł, niezależnie od liczby doręczonych pism. Pozostałą część kosztów stanowią koszty nie opłaconej obrony i wyniosły 516,60 złotych, w tym 96,60 złotych tytułem podatku VAT.